

Р Е Ш Е Н И Е № 44

гр.Перник, 19 февруари, 2015 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично заседание проведено на двадесет и девети януари през две хиляди и петнадесета година, в състав:

СЪДИЯ: Стефан Станчев

при секретаря В.Х., с участието на прокурор Марияна Сиракова, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 127/2014 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

С решение № 106, постановено по адм. дело № 146/2012 г. състав на административен съд Перник е отхвърлил изцяло искове на В.М. срещу Министерство на вътрешните работи за заплащане на сума в общ размер 30000 лева, претендирана на основание чл. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203 АПК ведно със законните последици.

По реда на инстанционния контрол, това решение е отменено с решение на ВАС, III отд., постановено по ад. № 13445/12 и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на Административен съд перник, и за изпълнение на указания на касационния съдебен състав, при условията на чл. 224 от АПК.

При новото разглеждане на делото, ищецът, чрез пълномощници, прави следните уточнения. Поискал е конституирането на ответниците: ДАНС и ОДМВР – Перник, наред с МВР. Претендира по отношение на ответниците, конституирани с протоколно определение на съдебен състав от 13.III.2014 г., да бъдат солидарно осъдени за заплащане на сумата от 30000 лева, представляваща обезщетение за понесени нематериални вреди от проведена на 9.IX.2010 г. специализирана акция, във връзка с досъдебно производство пр. пр. № 4-1888/2010 на СГП. В исковата молба се твърди, че на 09.IX.2010г. сутринта, служители на МВР с автомати и качулки са нахлули в дома на ищеца, поставили са му белезници и са го извели на улицата пред дома му без дрехи, където са го държали повече от половин час с ръце на гърба, обърнат с лице към оградата. По същото време въоръжените служители на силова институция, според уточнения от пълномощник на ищеца – служители на ГДБОП, са събудили спящите му деца и съпруга, накарали са ги да застанат в хола на къщата и са извършили претърсване на дома. Снимков и филмов материал от случая е тиражиран от пресата и телевизията дълго време след това. Твърди се, че той е изготвен и разпространен от пресслужбата на МВР. Ищецът претендира нематериални вреди, изразяващи се в силно притеснение, срам, унижение, неприятни психически и душевни изживявания, безсъние, високо кръвно налягане. Засегнато е доброто му име в обществото, нахвърлена е репутацията му. Притесненията са от обстоятелството, че в тиражираните в медиите материали ищецът е без дрехи, само по слипове. Също така голямо е притеснението от изживявания от децата стрес и посттравматичното стресово разстройство на дъщеря му М. Й., налагащо медицинско лечение. Исковите са за обезщетение за нематериални вреди от притеснение, срам и лично унижение на ищеца в размер на 15 000 лева, от притеснения във връзка с преживявания от него като родител стрес за състоянието на децата му в размер на 5000 лева за М. Вц Й., 2500 лева за В. В. Й. и 2500 лева за Й. В. Й., както и 5000 лева обезщетение за нематериални вреди от медийното отразяване на случая.

Няма промяна във фактологията, изнесена в исковата молба.

Не се установи, а и ищцовата страна не излага правни аргументи, на какво основание, според нея се ангажира солидарна отговорност на тримата ответника и какво дава основание да се поддържа становище да се уважат субективно съединени иски по отношение на ответниците. Не се прави и разграничение кой ответник според ищцовата страна, какви вреди е нанесъл и в какъв размер този ответник следва да бъде осъден да заплати част от глобално претендираното обезщетение. Ищецът е имал такава възможност според указанията на отменителното решение, което не е задължително само за съда. Нещо повече, с протоколно определение на съдебен състав от 17.IV.2014 г. на ищеца се “предоставя възможност да уточни претенцията си към новоконституираните страни”. От страната, на която е предоставена такава възможност в хода на процеса не са извършени дължимите процесуални действия. Съществуването на солидарна отговорност е правен въпрос, който следва да се разреши от съда въз основа на доказателствата по делото. По настоящото дело е заявено пасивно субективно съединяване на иски срещу трима ответници, за всеки от които не се твърди и уточнява, какви точно незаконосъобразни действия са извършвали представители на ответниците, увреждащи ищеца. При недоказване на твърдяната солидарност, съдът следва да определи отговорността на ответниците разделно, в какъвто смисъл са указанията на отменителното решение на ВАС.

По същество, ищецът поддържа исковата претенция изцяло и иска от съда да бъде уважена със законните последици – разноски и лихва, считано от 9.IX.2010 г.

Ответникът МВР, в писмено становище, изготвено от процесуален представител оспорва: допустимостта на исковата претенция, насочена към Министерството; намира, че искът е изцяло неоснователен за институцията.

Ответникът ДАНС, чрез процесуален представител оспорва допустимостта на исковата претенция, както и основателността ѝ.

Представителят на ОДМВР Перник изразява становище, че по отношение на дирекцията искът следва да се остави без разглеждане, ОДМВР Перник няма отношение по провежданите под ръководството на СГП процесуално следствени действия. Няма пряко ангажирани служители на дирекцията в акцията, от която ищецът претендира понесени вреди. Поддържа становище, че искът е процесуално недопустим към ОДМВР и алтернативно – неоснователен.

И тримата ответници претендират присъждане на разноски.

Участващия в процеса представител на прокуратурата дава заключение, че исковата претенция е основателна, тъй като от страна на провеждащите акцията силови структури са превишени правата по чл. 73, ал. 1 и 2 от ЗМВР (отм.) - *Физическа сила и помощни средства се използват след предупреждение, с изключение на случаите на внезапно нападение и при освобождаване на заложници. Използването на физическа сила и помощни средства се съобразява с конкретната обстановка, характера на нарушението на обществен ред и личността на правонарушителя.* Не е установено ищецът да е предизвикал с поведението си разследващите да предприемат такива действия. Също – в провеждането на акцията, от която ищецът е претърпял претендираните вреди има нарушения, както на негови конституционни права така и постулата на чл. 3 от ЕКПЧС.

Настоящият съдебен състав на Административен съд Перник като обсъди доказателствата по делото и съобрази указанията на ВАС, III отделение, прие следното.

Исковата претенция, независимо в какъв размер по отношение на ОДМВР Перник е недопустима и в тази част, исковата молба се оставя без разглеждане, а производството по отношение на този ответник се прекратява. На фона на обилните доказателства за

провеждането на специализираната полицейска акция, няма нито едно, което да клони към някаква съпричастност на тази институция в сочените от ищеца нарушения, спрямо него, и незаконосъобразни действия от страна на дирекцията в изпълнение на административните ѝ функции. Това, че е имало някакви служители от областната дирекция на място не е дейност на самата дирекция. Възможно е тези служители да са изпратени по искане на провеждащите акцията служби за “логистична подкрепа”. Няма данни за непосредствено участие на звена и служби, които са на подчинение на областната дирекция и да са в нейната структура, от което да е възникнало основание, т.е., да има правопораждащ юридически факт да се ангажира отговорността на ОДМВР Перник по ЗОДОВ. Пасивната легитимация на ответник по иск за обезщетяване на вредите, претендирани от ищеца, съгласно чл. 205 от АПК е ЮЛ, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразни действия са причинени вредите, като в същия смисъл е и разпоредбата на чл. 7 от ЗОДОВ. Т. 6 от ТР № 3/2005 г. на ВКС, (докл. Ж. Н.) Пасивно легитимиран по искове за обезщетение за вреди причинени на граждани е държавният орган - юридическо лице, с който съответното длъжностно лице, пряк причинител на вредата, се намира в трудови или служебни отношения. Ищецът, нито в исквата молба, нито в хода на разглеждането на иска му от три различни съдебни състава не конкретизира, а и по същество не поддържа иска към ОДМВР Перник. Пасивната процесуална легитимация е абсолютна процесуална предпоставка, формира се не само от желание, но и от наличието на правно основание за това от страна на ищеца. Тъй като ищецът не може да посочи правно основание, на което да се ангажира отговорността на ответника ОДМВР Перник, по отношение на последния производството следва да се прекрати.

По отношение ответника МВР – искът е недоказан и следва да се отхвърли. Съпричастността на МВР в специализираната полицейска акция не се доказва. Безспорни са доказателствата, че пряко участие на служители на МВР, независимо от какво ниво - няма. Това, че за самата акция са давани изявления от министъра не значи, че МВР, още по точно, някоя от структурите му е взела отношение в репресивните действия по отношение на ищеца. Описаните действия, от които се претендират неимуществени вреди, са следствие на разпореждане на прокурор от СГП (определение по ч.д. С-637/8.IX.2010 на СГС) , по водещо се досъдебно производство при съвместна операция на прокуратурата и ДАНС, а действията на служителите на ГДБОП са конкретно възложени от директора на ГДБОП, посредством одобреният план за съвместна операция и оказване на съдействие. Няма доказателства в обратния смисъл. Планът за проведената съвместна операция между ДАНС, Прокуратурата и ГДБОП е бил утвърден и от директора на ГДБОП, чийто правомощия се разпростират върху служителите на ръководената от него дирекция.

По делото, от страна на този ответник са представени писмени доказателства, от които по категоричен начин се установява, че не се доказва да са извършвани незаконосъобразни действия от служители на МВР при проведената от ГДБОП акция. С писмо рег. № I-36971/04.IV.2014г. по описа на ДКИАД-МВР, адресирано до директорите на Главна дирекция „Национална полиция“-МВР (ГДНП) и Дирекция „Информация и архив“-МВР (ДИА), предвид факт, че към настоящия момент ГДБОП не е част от структурата на МВР, е изискано от тези структури предоставяне на наличната при тях информация относно проведената операция, както и заверено копие от утвърденият от директора на ГДБОП план за съвместна операция, проведена на

09.IX.2010г. в гр. Перник. Посочено е, че при липса на този план или други доказателства, следва да удостоверят това писмено.

В полученият отговор от ДИА-МВР, е посочено, че при извършена проверка в информационните масиви на ДИА-МВР се установява, че информация, с която разполагат за лицето В.Й.М., няма отношение към извършеното в дома му претърсване през м. септември 2010 г.

Също така, в писмото е посочено, че в изпълнение на разпоредбите на § 14 от ЗИДЗДАНС дирекция „Информация и архив“ - МВР е предала на САДИА-ДАНС справочния апарат на свалените в архива оперативни дела от бившата ГДБОП през периода м. януари 2010 - 2014 г., поради което не са в състояние да извършат проверка там. Посочват, че част от оперативните дела от този период се съхраняват все още в ДИА-МВР, а справка по архивните дела - чието предаване предстои, се прави само по „поименни картони за лицата“. Тези картони представляват посоченият в писмото „справочен апарат на свалените в архив оперативни дела от бившата ГДБОП“, който, както е посочено в писмото на ДИА, вече е предаден на САДИА-ДАНС.

Предявените искове са неоснователни, като не се установява наличие на причинна връзка, произтичаща от незаконни актове, действия или бездействия на органи и длъжностни лица от МВР при или по повод изпълнение на административна дейност.

Отговорността по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ се основава на сложен фактически състав, а в конкретния случай не са налице всички негови елементи, както следва: причинени вреди от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органи и длъжностни лица на държавата и общините и те да са настъпили при или по повод изпълнение на административна дейност. В конкретния случай, не са налице абсолютно всички предпоставки от описаният сложен фактически състав, което да се отнесе към ангажиране отговорността на МВР.

Няма доказателства за никакви извършени спрямо ищеца действия на служители на МВР, които да са обявени като незаконосъобразни и отменени с влязло в сила съдебно решение. При липса на такива незаконосъобразни действия — отменени по съответния ред, не е налице и абсолютната предпоставка - причинно-следствена връзка, между такива действия или бездействия и твърдените от ищеца неимуществени вреди. Ищецът следва да доказва благоприятстващите го факти по делото, от които черпи права - чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК. Такива доказателства, за извършени спрямо него действия от служители на МВР, които впоследствие да са отменени от съд като незаконосъобразни с влязло в сила решение, няма.

Специфичната отговорност на държавата и общините по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ следва да се ангажира само в случаите, когато вредите са причинени от администрацията при административната ѝ дейност. Тази дейност се осъществява от органите на изпълнителната власт във връзка с управлението на страната и се характеризира с властнически правоотношения. Именно характерът на изпълняваната дейност е определящ за квалифициране на иска, а не обстоятелството, че Министерство на вътрешните работи е част от изпълнителната власт. Няма и не съществува правна

хипотеза, от която да се черпят права, че Министерството на вътрешните работи е универсален ответник.

Исковата претенция е частично основателна единствено по отношение на ДАНС. Пасивната му легитимация е безспорна. За това, че може да се ангажира отговорността на този ответник по реда на ЗОДОВ, следва да се приеме, че съобразно представено от Председателя на ДАНС писмо – отговор на процесуални искания, наложени от съда, проведеното мероприятие е планирано и организирано съвместно от ГДБОП, МВР и СГП, но по разпореждане на Директора на ГДБОП. Последният е администрирал действията на ангажираните в “акцията” служби, т.е. създал е правоотношения “власт – подчинение”, при условията на характерната за тези структури субординация по вертикала.

Вследствие структурни реформи в МВР и ДАНС и съгласно § 14 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗИДЗДАНС (ДВ бр. 52/13), ДАНС е правоприменник на активите, пасивите, архива и другите права и задължения на Главна дирекция “Борба с организираната престъпност” в Министерството на вътрешните работи. В § 13 е уредено преминаването на служебните трудови правоотношения на служителите на ГДБОП в ДАНС. Следователно ДАНС е универсален правоприменник на юридическото лице ГДБОП, а съгласно чл. 227, предложение второ от ГПК, когато юридическото лице престане да съществува, производството по делото продължава с участието на правоприменника. Считано от 2011 г., производството по делото не е приключвало с окончателен съдебен акт, което е и основание да се ангажира отговорността на този ответник.

Безспорно е, че специализираната операция е проведена по разпореждане на Директора на ГДБОП. ГДБОП към онзи момент, макар и с устройствени правила по ЗМВР е юридическо лице, което се представлява и ръководи от съответния орган, в случая – Директор. По делото е представено по искане на съда писмо-становище от настоящия Председател на ДАНС, № ПН -4589/11.XII.2014 г., в която е описана хронологията на действията по процесната акция от 2010 г. в гр. Перник. Установено е, че е съставен план за акция – от страна на силовите структури – Прокуратура РБ, МВР и ДАНС. МВР като структура от изпълнителната власт не следва да се приема буквално, а като структура, в която е включена ГДБОП, към септември 2010 г. Според писмото на Председателя на ДАНС по изпълнението на плана са взели участие служители от сектор “И” на ГДБОП. От писмото е ясно и съда е съгласен с това, че не е нужно осветляване на конкретните физически лица, които са извършвали незаконосъобразни действия по отношение на ищеца. ДАНС, като страна в производството не установи, тези физически действия, коментирани в предходното – отменено решение на съда, в това на ВАС, а и широко манифестирани пред обществеността да са иманентни, т.е. да са присъщи при провеждане на полицейски акции по обезвреждане на престъпници, най малко с извършването на ПСД – претърсване на жилище, според определението на СГС. Не се опровергаха твърденията на ищеца в тази насока за неестествено поведение на маскирани служители на ГДБОП по: 1. поставяне на белезници няма противодействие от страна на съблечен човек при идването на екипа за извършване на ПСД; 2. извеждане на ищеца на улицата по белъо (долни гащи); 3. не се установява, да е законово предвидено действие заснемането с

техническо средство на задържаното лице в неприемлив (почти гол) вид; 4. не се установи в рамките на специалната функционалност на ГДБОП на провеждани операции от служители на последната да е задължително и наложително воденето на снимачен екип, правенето на видео клип по иначе "поверителна" полицейска акция за извършване на ПСД и 5. разпространяването му по тв медии с национален обхват.

От това се налага извода, че след като представителят на ответника ДАНС не опроверга, т.е. не проведе обратно доказване на твърдяните от ищеца незаконосъобразни действия от служители на ГДБОП изложеното в исковата молба като фактология е вярно.

Разпоредбата на чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди предвижда, че орган на изпълнителната власт отговаря за вреди, причинени от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За вредите, причинени от незаконосъобразни актове, действия и/или бездействия на администрацията на специализирана институция в системата на органите на изпълнителната власт и длъжностни лица в системата на тази администрация, отговаря юридическото лице.

Отговорността на държавата по ЗОДОВ, е специална деликтна отговорност спрямо общата деликтна отговорност, уредена в чл. 45 и сл. от ЗЗД. Тази отговорност произтича от общото задължение на държавата/общините/органи на изпълнителна власт да спазват правата и законните интереси на гражданите, респ. на юридическите лица, за разлика от деликтната отговорност по ЗЗД, произтичаща от общото задължение да не се вреди виновно и противоправно другиму. Отговорността по ЗОДОВ има обективен характер - възниква при наличие на изрично предвидените в специалния закон предпоставки и не е обусловена от наличието на вина /виновно поведение/ от страна на конкретното длъжностно лице, причинило с поведението си вредата - чл. 4 от ЗОДОВ, докато деликтната отговорност по чл. 45 и сл. от ЗЗД е виновна отговорност - обусловена е от виновно поведение на причинителя на вредата, вкл. в хипотезата на обезпечителната отговорност по чл. 49 от ЗЗД, като вината се предполага до доказване на противното, съгл. чл. 45, ал.2 от ЗЗД. По аргумент за противното основание – не се спомена в хода на процеса, считано от 2011 г., че по отношение на тези "маскирани" служители на ГДБОП се провежда дисциплинарно производство за превишаване на права и нарушения на етичните правила на поведение на служителите (към 2010 г.) от МВР. Служителите на ГДБОП, ознаменувани като полицейски служители са длъжни да съобразяват законността на действията, които възнамеряват да предприемат; пазят доброто име на институцията, която представляват; не злоупотребяват с правомощията си, разчитайки, че няма да им бъде наложена санкция в качеството му на орган на властта; тези служители дават точен и обективен отчет пред своите ръководители за изпълнението на възложените им задачи. С нарушението на тези етични правила е уронен престижът на службата, тъй като деянието им по прилагане на несъответна мярка – поставяне на белезници на лице, което не оказва противодействие и снемането му в унизително срамен вид е станало достояние на обществеността. Извършеното нарушение по своето естество обуславя намаляване или загубване на доверието от страна на обществото в полицейската институция, за което има становище и на тогава ръководещия МВР министър г-н Цветанов – в-к "Труд", бр. 256/2010 от 16.IX.2010

Непозволеното увреждане представлява сложен юридически факт, включващ следните елементи: деяние, противоправност на деянието, вреда, причинна връзка между деянието и вредата. Тези основания са важими и за исковите по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ. Служителите на ГДБОП са извършили незаконосъобразни действия, за които не е търсена персоналната им отговорност, т.е. отговорността за тези вреди се поема от органа, чиито служители са те; при провеждане на акцията няма данни да е осъществено противопоставяне или съпротива от страна на ищеца, което е аргумент да се прави извод, че действително има незаконосъобразно действие – нарушение на чл. 73, ал. 1 и 2 от ЗМВР (отм.); определено за личността на ищеца, като доказано вменяем настъпва вреда, за това, че е публично опозорен – поставени помощни средства – белезници, без да е дал повод за това; изведен на показ на публично място в неподходящ вид - почти гол, показван по различни медии; коментиран като престъпник без да има влязла в сила присъда, по която да е признат за виновен.

Ищецът, който твърди, че е претърпял вреди от незаконни актове, действия и бездействия носи доказателствената тежест за установяване на предпоставките, визирани в чл. 1 от ЗОДОВ, при които възниква право на обезщетение. Ответникът, ако се позовава на законосъобразност на съответния акт, действие или бездействие, следва да установи наличието на законовите предпоставки, обуславящи правомерността на поведението му.

Доказването на вредите, чието обезщетяване се претендира и на причинно - следствената връзка по чл. 4 от ЗОДВПГ между настъпването на вредата и незаконното поведение на съотв. държавен орган/длъжностно лице, също е в тежест на ищеца. Последният доказва макар и с не особено издържани правни аргументи в какво точно се е изразило незаконосъобразното действие на служителите на ГДБОП. Не е необходимо да се повтарят факти, които са обществено известни, независимо от миналия времеви период.

От изложеното, съдът прави извод, че следва да се ангажира репарирателната отговорност на ДАНС като правоприемник на ГДБОП.

По размера на търсеното обезщетение

Исковата претенция е общо за 30000 лева.

В хода на процеса е разбито по пера, както е посочено в уводната част на решението.

По отношение претенцията от ищеца за 15000 лева – обезщетение за понесени от него неимуществени вреди - силно притеснение, срам, унижение, неприятни психически и душевни изживявания, безсъние, високо кръвно налягане. В тази връзка по делото са приобщени доказателствата от предходното разглеждане, които се ценят по същество. Претенцията на ищеца в тази част е частично доказана. По делото са депозираны свидетелски показания от съпругата на ищеца и две жени, които били съседки на ищеца. Показанията им са описателни по отношение проведената от спецслужбата акция. Безспорно ищецът е преживял душевен стрес, както се установява от съпругата му – пил е лекарства, имал безсъние. Това се съчетава и с изживяването, че както казват другите две свидетелки имало коментари в околността, подмятания с различни прозвища от съседи и съграждани.

Според чл. 3 ЕКЗПЧОС никой не може да бъде подложен на изтезания или нечовешко или унижително отношение. Този основен принцип на европейската цивилизованост и хуманност е намерил израз и във вътрешното ни законодателство,

където в чл. 6, ал. 1 от Конституцията на Република България е прокламирано: *"Всички хора се раждат равни по достойнство и права"*, а в чл. 29, ал. 1 е записано, че никой не може да бъде подлаган на мъчение, на жестоко, безчовечно или унижаващо отношение. Тъй като човешкото достойнство е морално-етична категория, то преценката кога точно е прехвърлен прага на зачитане е относителна - във всеки конкретен случай, следва да се определи от интензитета на въздействие върху пострадалия на факторите и условията на средата в тяхната кумулативност като се отчетат: неговата личностна характеристика, възпитание, интелект, нормалната му среда на живот - тази отпреди проведената срещу него полицейска акция, както и други специфични особености - възраст, здравословно състояние, пол, продължителност на неблагоприятното въздействие. В това отношение следва да се съобрази и факта, че не се установи да има нормативно определено изискване да се поставят белезници на лице което не оказва противодействие или съпротива, при извършване на претърсване и изземване в дома му, защото това е повода да се посети дома на ищеца, както и извеждането му на обществено място във вид, в който той обичайно не се появява. За съда е безспорно, че при провеждане на акцията от служители на ГДБОП, (не се установи пряко участие на служител на МВР или прокуратурата), незаконосъобразно са поставяни белезници в нарушение на чл. 73, ал. 1 и 2 от ЗМВР (отм.). Няма никакво законово или морално основание лицето, по отношение на чието имущество се извършва ПСД да бъде извеждано на улицата, което е типичен пример на властно своеволие от страна на маскираните служители. Понесените незаконосъобразни действия причиняват на ищеца неимуществени вреди под формата на душевни страдания и физически мъки, но е необходимо конкретно да се ангажират и представят убедителни доказателства за проявите форми на тези страдания и мъки - нещо, което съдът намира, че в случая не е постигнато като краен ефект от проведената в съдебното производство защита на ищеца.

В кумулация с поведението на маскираните служители на ГДБОП, в какъвто смисъл са показанията на съпругата, съдът намира, че искът се доказва в тази част за сумата 5000 лева, което е справедливо обезщетение. За рефлексирани от това здравословни проблеми не се ангажират доказателства, тъй че в останалата част иска се приема за недоказан и следва да се отхвърли.

По отношение претенцията от 5000 лева, обезщетение за неимуществени вреди от медийно излъчване на видеоматериала, заснет от пресцентъра на ГДБОП, исквата претенция е неоснователна. Съдът приема и това е безспорно, че с излъчването на подобни кадри се засяга достойнството на лицето, което се показва пред обществеността във такъв вид. Никой не би изпитал удоволствие от това да бъде показван гол, по белъ, освен ако не е засегнат от психически отклонения. Действително, доказателствата са безспорни, писмо УРИ:8121р-13344-28.VII.2014 г. на МВР – Дирекция "Пресцентър и връзки с обществеността", че този видео материал е изготвен от служители на ГДБОП – предоставен на МВР и от там е станал общодостъпен. Не се доказва, че това е станало с акт на административен ръководител на ответника ДАНС, като правопреемник на ГДБОП или на такъв от системата на МВР, като такъв акт по същността си е незаконосъобразен. Излъчването на материала е по национални телевизии, които носят отговорност за излъчваните от тях материали. Нито МВР, нито ДАНС са пряко ангажирани с излъчването на подобни материали. Липсата на акт на орган от тези ведомства, който да разпорежда излъчването на подобни унижаващи достойнството на лице, независимо какво

е то по социален статус, както и липсата на такова действие, ангажиращо трети лица, медийни институции да разпространяват подобни кадри е основание да се отхвърли иска в тази част. Субективното изживяване на унижението, изпитано от ищеца и неговите близки е безспорно, но заснемането на тези срамни кадри от служители на ГДБОП не е в пряка връзка с излъчването по телевизии, разпечатване на снимки по печатни издания и др.

Неоснователна е и претенцията за неимуществени вреди в размер на 5000 лева, дължими на ищеца от това, че голямата му дъщеря е получила здравословни проблеми. Към датата на провеждане на полицейската операция, дъщерята М. Й. е била пълнолетна, което по същество предполага тя да претендира на собствено основание обезщетение от изживян от нея стрес, нервно разстройство и съпътстващи притеснения. Нормално е, ищецът като родител да изпита и изживява неприятни емоции, но по отношение на дъщеря му, което важи и за другите му деца не са извършвани никакви незаконосъобразни действия от служителите на силовата структура ГДБОП. Емоционалната сфера на ищеца може да е засегната, но след като няма доказателства за незаконосъобразни действия, по отношение на дъщеря му, които да са основание за ангажиране отговорността по реда на ЗОДОВ на ответника ДАНС, искът в тази част е неоснователен и се отхвърля.

По същия начин се дължи отхвърляне на иска и за претендирано обезщетение по 2500 лева за другите му две деца. Ищецът не е техен процесуален субституент и в това производство не може да претендира обезщетение за изживян от децата стрес, който дори да е причинил негативно изживяване за него, му дава основание да търси обезщетение по този ред. Няма и безспорни доказателства в тази връзка.

Следва да се уточни, че от ангажираните гласни доказателствени средства съдът кредитира изцяло показанията на разпитаните свидетели и в настоящото производство и по приобщените материали от предходното разглеждане на делото. От показанията на разпитаните по делото свидетели на 17.VII.2014 г. – св. А., А. и А., извън това, че на ищеца са били поставени белезници, за което се установи, че не е имало основание, никой не споменава да е имало някакви насилствени действия от страна на представители на репресиращите институции по отношение на ищеца или членове на семейството му. Показанията на св. М., съпруга на ищеца, св. Н. и Б. – съседки имат отношение към проведената по план на СГП и ГДБОП акция, но от тях не следват изводи, че е имало незаконосъобразни и своеволни силови действия от страна на участниците по провеждането ѝ.

На основание изложеното, съдът намира, че искът следва да се уважи с присъждане на обезщетение от 5000 лева, ведно със законната лихва, считано от 9.IX.2010 г. за неимуществени вреди, претърпени от ищеца, изразени в притеснение, срам и унижение, като тази сума се заплати от ДАНС, като правоприменик на ГДБОП. В останалата част, за разликата общо до 30000 лева исковите претенции са неоснователни и недоказани. В тежест на осъдената страна се присъждат разноски в размер, съответен на уважената част от иска – 160 лева. В тежест на ищеца се поставят дължими разноски по отношение на страните, спрямо които искът е отхвърлен – по 1430 лева, на основание чл. 8, т. 4 от Наредбата за минимални адвокатски възнаграждения на Висш адв. съвет от 2004, с измененията от 2010 г.

По изложените съображения, съдът

Р Е Ш И

ОСЪЖДА Държавна Агенция за Национална сигурност да заплати на В.Й.М.,*** сумата 5000 /пет хиляди/ лева, на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ във вр. чл. 203 от АПК, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразени в притеснение, срам и унижение, ведно със законната лихва, считано от 9.IX.2010 г., като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до 15000 лева, както и исковете за сумите до предявения общо размер от 30000 лева.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения от В.Й.М.,*** иск, при условията на солидарност, с неустановен размер срещу Министерство на вътрешните работи като неоснователен и недоказан.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ иска на В.Й.М.,*** срещу Областна дирекция на МВР Перник като процесуално недопустим и ПРЕКРАТЯВА производството в тази част.

ОСЪЖДА Държавна Агенция за Национална сигурност да заплати на В.Й.М.,*** сумата 160 /сто и шестдесет/ лева деловодни разноски.

ОСЪЖДА В.Й.М.,*** да заплати на Министерство на вътрешните работи деловодни разноски в размер на 1430 /хиляда четиристотин и тридесет/ лева.

ОСЪЖДА В.Й.М.,*** да заплати на Областна дирекция на МВР Перник деловодни разноски в размер на 1430 /хиляда четиристотин и тридесет/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС в 14 дневен срок от съобщаването му до страните.

Съдия: